

Laatste adem

Robert Bryndza bij Boekerij:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem

Robert Bryndza

Laatste adem

Hij is je perfecte date.
Jij bent zijn volgende slachtoffer...

ISBN 978-90-225-8532-0

ISBN 978-94-023-1158-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Last Breath*

Vertaling: Willeke Lempens

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Henry Steadman

Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2017 Robert Bryndza

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Published by special arrangement with Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Veronika, Filip en Evie

‘De engste monsters zijn de monsters
die zich in onze ziel schuilhouden..’

– *EDGAR ALLAN POE*

PROLOOG

MAANDAG 29 AUGUSTUS 2016

Het was drie uur 's nachts en een sterke lijkvlucht vulde de auto. Het was al dagen achter elkaar heet. Ook al reed hij met de airco voluit aan, haar geur bleef vanuit de kofferbak het interieur binnendringen. Ze was in razend tempo aan het ontbinden.

Het was nu twee uur geleden dat hij haar daar had neergelegd. De vliegen hadden haar meteen gevonden. Hij had in het donker met zijn armen staan zwaaien om ze af te weren. Hij had zijn eigen gewapper best grappig gevonden. Als ze nog had geleefd, had zij er misschien ook om moeten lachen.

Ondanks het risico genoot hij van deze nachtelijke uitstapjes: rijden over de lege snelweg en dan via de voorsteden Londen in. Twee straten eerder had hij zijn lichten al uitgedaan; terwijl hij een verlopen woonstraat in draaide, zette hij ook de motor uit. Stilletjes gleed de auto daarna gewoon door: langs huizen met donkere ramen naar de voet van de heuvel, waar een kleine, verlaten drukkerij uit het duister opdoemde. Deze lag een eindje van de straat en had haar eigen parkeerplaats. De lichtvervuiling van de stad hulde de hele omgeving in een vage, oranje gloed. Langs de stoep wierpen hoge bomen hun schaduwen op het lage gebouwtje. Hij draaide de parkeerplaats op, hobbelen over en slingerend langs de vele boomwortels die zich onder het asfalt omhoogduwden en stuurde af op de rij afvalcontainers naast de ingang van de drukkerij. Daar maakte hij een scherpe draai naar links en stopte toen op minder dan dertig centimeter afstand van de laatste container.

Hij bleef nog even in de auto zitten. De huizen aan de overkant

van de straat werden verhuld door de bomen en tussen het laatste rijtjeshuis en de parkeerplaats stond een bakstenen muur. Hij boog zich naar het handschoenvakje, haalde er een paar rubberen huishoudhandschoenen uit en trok deze aan. Toen stapte hij uit. Uit de scheuren in het asfalt steeg de hitte naar hem op: de handschoenen waren binnen enkele seconden kletsnat vanbinnen. Toen hij de kofferbak opende, kwam er een dikke bromvlieg uit naar buiten gegonsd, recht op zijn gezicht af. Hij zwaaide wild met zijn armen en spuugde naar het vieze beest.

Hij schoof het deksel van de afvalcontainer open. Een smerige walm kwam hem tegemoet, evenals nog meer van die rotvliegen, die hun eitjes in het broeierige, rottende afval hadden gelegd. Met een geërgerde kreet sloeg en spuugde hij ernaar, waarna hij zich naar de achterkant van de auto boog.

Ze was zo mooi geweest, tot het einde aan toe – wat nog maar een paar uur geleden was. Huilend had ze hem gesmeekt, haar haren vettig en haar kleding besmeurd. Nu was ze nog slechts een slap voorwerp. Haar lichaam had geen enkel nut meer, niet voor haarzelf en niet voor hem.

In één vloeiende beweging tilde hij haar uit de kofferbak en legde haar languit op de zwarte zakken. Toen trok hij het deksel van de afvalcontainer weer dicht. Hij keek om zich heen. Hij was alleen – meer dan ooit zelfs, nu zij er ook niet meer was. Hij stapte weer in zijn auto en begon aan de lange rit naar huis.

Later die ochtend liep een van de bewoonsters van de huizen aan de overkant met een uitpuilende, zwarte zak in de richting van de drukkerij. Op feestdagen werd er geen afval opgehaald en haar zwager en schoonzus hadden met hun pasgeboren baby bij haar gelogeed. Toen ze het deksel van de eerste de beste afvalcontainer openschoof om de zak erin te gooien, vloog er een zwerm vliegen op haar af. Ze sprong verschrikt naar achteren en begon wild om zich heen te slaan. Toen pas zag ze, boven op de berg zwarte zakken, het lichaam van een meisje liggen. Ze was zo te zien zwaar mishandeld: een van haar ogen was zo opgezwollen dat het helemaal dichtzat, er

zaten allemaal snijwonden in haar hoofd en haar lichaam krioelde van de vliegen in de vroege ochtendwarmte.

Toen bereikte de geur haar neusgaten. Ze liet de vuilniszak los en braakte op het warme asfalt.

MAANDAG 9 JANUARI 2017

Inspecteur Erika Foster keek hoe rechercheur James Peterson met een handdoek de smeltende sneeuwvlokken uit zijn korte dreadlocks veegde. Hij was lang en slank en bezat precies de juiste mengeling van charme en arrogantie. De gordijnen waren stevig dichtgetrokken tegen de neerdwarrelende sneeuw, op de achtergrond stond de televisie zacht te murmelen en haar kleine woonkamer met open keuken baadde in de zachte, warme gloed van twee nieuwe lampen. Na een lange werkdag had Erika zich er al bij neergelegd dat ze na een warm bad vroeg onder de wol zou kruipen, toen Peterson haar vanuit de snackbar op de hoek had gebeld met de vraag of ze soms trek had. Voor ze een smoes kon bedenken, had ze al 'ja' gezegd. Ze hadden bij meerdere moordonderzoeken succesvol samengewerkt, waarbij Erika steeds Petersons meerdere was geweest, maar nu zaten ze in verschillende eenheden: Peterson in een moordonderzoeksteam, Erika in een projectteam (een rol waar ze echter al gauw een hekel aan had gekregen).

Peterson liep naar de radiator en drapeerde de handdoek er keurig overheen. Toen draaide hij zich met een grijns naar haar toe. 'Een heuse sneeuwstorm daarbuiten,' zei hij en hij blies op zijn vuistten.

'En? Heb je een leuke kerst gehad?' vroeg Erika.

'Ging wel, ik ben gewoon bij mijn ouders geweest. En mijn neef heeft zich verloofd,' zei hij, terwijl hij zijn leren jack uittrok.

'O, gefeliciteerd.' Ze kon zich niet herinneren dat ze hem ooit over een neef had gehoord.

‘En jij? Ben je naar Slowakije geweest?’

‘Ja, naar mijn zus en haar gezin. Ik heb samen met mijn nichtje in een stapelbed geslapen... Biertje erbij?’

‘Lekker.’

Hij legde zijn jack over de rugleuning van de bank en ging zitten. Erika trok de koelkast open en keek erin. Er lag een sixpack in de groentela en het enige voedsel bestond uit een steelpannetje met soep van gisteren op het bovenste schap. Ze bestudeerde haar spiegelbeeld in de bolle zijkant van het roestvrijstalen pannetje, dat echter werkte als een lachspiegel: de onderkant van haar gezicht werd helemaal samengeknepen en haar voorhoofd pilde juist uit. Had ze maar beleefd gelogen dat ze al h ad gegeten...

Een paar maanden eerder, na een paar drankjes in de kroeg met collega’s, waren Erika en Peterson samen in bed beland. En hoewel ze allebei het gevoel hadden gehad dat het meer was dan slechts een onenightstand, hadden ze het sindsdien toch zoveel mogelijk professioneel gehouden. V oor de kerst hadden ze nog een paar nachten samen doorgebracht; beide keren had Erika Petersons appartement al voor het ontbijt verlaten. Maar nu was hij bij haar, waren ze allebei nuchter en prijkte er een foto van Erika’s overleden echtgenoot Mark in een goudkleurig lijstje op de boekenplank bij het raam.

Ze deed haar best haar zenuwen  en haar schuldgevoel de baas te worden, pakte twee biertjes en sloot de koelkastdeur. De rood-wit gestreepte plastic tas met de fish-and-chips stond op het aanrecht, van de geur liep haar het water al in de mond.

‘Eet je het zo uit de krant?’ vroeg ze, terwijl ze de dop van de bierflesjes wipte.

‘Dat is de enige manier om fish-and-chips te eten,’ zei Peterson. Hij had een arm op de rugleuning van de bank gelegd en zat met zijn ene enkel op zijn andere knie. Hij zag er zelfverzekerd en ontspannen uit.

Ze wist dat het de sfeer zou verpesten, maar ze moesten praten: ze wilde graag haar grenzen aangeven. Ze haalde twee borden uit de kast en zette ze, samen met de plastic tas en de biertjes, op de salontafel. Zwijgend vouwden ze elk hun pakketje open. Een wolk

stoom steeg op van de vis in zijn knapperige deeglaag en de zachte, goudbruine frieten. Even hielden ze zich enkel bezig met eten.

‘Luister, Peterson... James...’ begon Erika toen.

Zijn telefoon rinkelde. Hij trok hem uit zijn zak. ‘Sorry, maar deze moet ik even nemen.’

Erika knikte en gebaarde dat hij dat vooral moest doen.

Hij nam op en luisterde, met een diepe frons in zijn voorhoofd. ‘Echt? Oké, geen probleem, wat is het adres?’ Hij pakte een pen die op tafel lag en begon op de rand van de krant onder zijn eten te krabbelen. ‘Ik ben in de buurt. Als ik nu vertrek, kan ik het fort bewaken tot u er bent... Doe maar rustig aan, in dit weer.’ Hij verbrak de verbinding, propte zijn mond vol patat en stond op.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Erika.

‘Een paar studenten hebben het verminkte lichaam van een meisje gevonden, in een afvalcontainer.’

‘Waar?’

‘Aan Tattersall Road, bij New Cross... Verdomd lekkere frietjes, zeg,’ zei hij en hij stak er nog een paar in zijn mond. Toen trok hij zijn jack van de rugleuning en checkte of zijn politiepenning, portemonnee en autosleutels er nog in zaten.

Erika voelde een steek van afgunst, omdat ze niet langer in een moordonderzoeksteam zat.

‘Het spijt me, Erika, maar we zullen dit een ander keertje moeten overdoen. Eigenlijk was ik vanavond vrij. Wat wilde je daarnet zeggen?’

‘Geeft niet. O, niets bijzonders. Wie belde jou eigenlijk?’

‘Inspecteur Hudson. Ze zit vast in de sneeuw. Nou ja, “vast”: ze moet uit Central London komen en de wegen zijn nogal slecht be-
gaanbaar.’

‘New Cross? Dat is hier vlakbij: ik ga met je mee,’ zei ze, en ze zette haar bord neer en griste haar portemonnee en penning van het aanrecht.

Hij volgde haar de gang in en trok intussen zijn jack aan. Erika controleerde even haar spiegelbeeld in de kleine spiegel in de hal: ze veegde wat vet uit haar mondhoek en trok haar handen door haar

korte, blonde haar. Ze droeg geen make-up en ondanks haar hoge jukbeenderen viel haar op dat haar gezicht er wat voller uitzag, na een weekje kerstdiners. Toen hun blikken elkaar in de spiegel ontmoetten, zag ze dat zijn gezicht was betrokken.

‘Is dat een probleem?’

‘Nee. Maar we gaan wel met mijn auto,’ zei hij.

‘Nee, ik ga met mijn eigen auto.’

‘Wat? Ga je nou op je strepen staan?’

‘Hoe bedoel je? Jij gaat met jouw auto, ik met de mijne. We rijden gewoon achter elkaar aan.’

‘Erika, ik kwam hier voor fish-and-chips...’

‘Meer niet?’ vroeg ze.

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Niets. Jij kreeg een telefoontje van je werk en het is dan volkomen logisch als ik, als jouw meerdere, meega naar de plaats delict. Zeker omdat inspecteur Hudson vertraagd is...’ Haar stem stierf weg. Ze wist best dat ze zich aan het opdringen was.

‘Je “meerdere”... Je zorgt er wel voor dat ik dat niet vergeet, hè?’

‘Ik hoop dat je dat nooit vergeet,’ beet ze hem toe, terwijl ze haar jas aantrok. Toen deed ze het licht uit, waarna ze in een ongemakkelijke stilte samen haar appartement verlieten.

De sneeuw viel in dikke vlokken in de lichtbundels van Erika's koplampen, terwijl ze de rij auto's voor het treinstation van New Cross verliet en Tattersall Road op draaide. Even later verscheen ook Petersons auto achter haar. Op de hoek van de twee straten lag een keukenshowroom, met een flinke parkeerplaats ervoor. De stoep lag vol platgereden sneeuw, waarin de blauwe flitslichten van drie politieauto's weerkaatsten. Van hieruit liep een lange, onafgebroken huizenrij tegen een heuvel op. Erika zag overal groepjes buurtgenoten in verlichte deuropeningen staan kijken hoe het politielint werd uitgerold en de parkeerplaats van de keukenshowroom werd afgezet, die met de achterkant grensde aan de eerste rijtjeswoning. Ze was blij toen ze op de stoep voor het politielint rechercheur Moss met een geüniformeerde agent zag staan praten. Zij was een gewaardeerde collega, met wie ze samen met Peterson al aan diverse moordonderzoeken had gewerkt. Erika en Peterson vonden elk een parkeerplek aan de overkant van de straat en staken deze vervolgens te voet over.

'Goed u te zien, baas,' zei Moss, terwijl ze de kraag van haar jas opzette tegen de neerdwarrelende sneeuw. Ze was een kleine, stevige vrouw met kort, rood haar en een gezicht vol sproeten. 'Bent u hier in officiële hoedanigheid?'

Erika antwoordde 'Ja', op precies hetzelfde moment dat Peterson 'Nee' zei.

'Zou je ons misschien even alleen kunnen laten?' vroeg Moss aan de geüniformeerde agent, waarop deze knikte en verdween in de richting van de politieauto's.

'Ik was bij Peterson toen hij het telefoontje kreeg,' lichtte Erika toe.

‘Altijd fijn om u erbij te hebben, baas,’ zei Moss. ‘Maar ik verkeerde in de veronderstelling dat inspecteur Hudson de leiding zou hebben.’

‘Ik blijf totdat zij arriveert,’ zei Erika, terwijl ze met haar ogen knipperde tegen de vele sneeuwvlokken.

Moss keek van haar naar Peterson en weer terug. Er viel een ongemakkelijke stilte.

‘Hoe dan ook, kun je me vertellen waar we hier mee te maken hebben?’ vroeg Erika.

‘Het lichaam van een jonge vrouw, ernstig mishandeld,’ zei Moss. ‘Door het slechte weer zijn ook de forensisch specialisten en hun medewerkers vertraagd. De geüniformeerde politie heeft de oproep aangenomen: een van de studenten uit het hoekhuis daarachter vond het lichaam in een van die afvalcontainers.’

‘Zijn er al forensische overalls beschikbaar?’ vroeg Erika.

Moss knikte. Ze liepen naar het politielint dat nu voor de toegang tot de parkeerplaats was gespannen. Er was even een ongemakkelijk ogenblik toen Erika wachtte tot Peterson het voor haar optilde. Ze wierp hem een snelle blik toe, waarop hij het vlug omhooghield en zij langs hem de parkeerplaats op glipte.

‘Shit, hebben die twee nou wat met elkaar?’ bromde Moss voor zich uit. ‘Ze zeggen altijd dat je moet zorgen nooit met kinderen of dieren te hoeven werken. Maar over stelletjes houdt iedereen zijn mond.’

Ze volgde Erika en Peterson en trok net als zij een forensische overall over haar kleding aan. Vervolgens liepen ze samen naar een grote afvalcontainer, die met een ketting aan de muur van de keukenshowroom was bevestigd. Het bolle deksel was naar achteren geschoven. Moss richtte de krachtige lichtbundel van haar zaklamp erin.

‘Mijn god,’ zei Peterson, en hij stommelde naar achteren en sloeg een hand voor zijn mond.

Erika gaf geen krimp en keek uitdrukkelingsloos in de bak.

Liggend op haar rechterzij, boven op een stapel keurig platgevouwen kartonnen dozen, lag een jonge vrouw. Ze was zwaar mishan-

deld: haar ogen waren zo ernstig opgezwollen dat ze dichtzaten en haar lange, bruine haren zaten vol met plakken opgedroogd bloed. Haar lichaam was vanaf het middel ontbloot en haar benen zaten vol met snijwonden, diepe en minder diepe. Ze droeg een kort T-shirt, waarvan niet langer te zeggen viel welke kleur het ooit had gehad, omdat het zich helemaal had volgezogen met bloed.

‘En kijk...’ zei Moss zacht. Ze richtte haar zaklamp op de bovenkant van het hoofd van het meisje. Haar schedel was ingeslagen.

‘Het waren studenten die haar hebben gevonden?’ vroeg Erika.

‘Ja, ze stonden buiten te wachten toen de geüniformeerden aankwamen,’ zei Moss. ‘Zoals u ziet, komt hun voordeur uit op de parkeerplaats, daarom konden we hen niet terug naar binnen laten gaan nadat de plaats delict was afgezet.’

‘Waar zijn ze nu dan?’

‘De geüniformeerden hebben ze in een auto gezet, een eindje verderop in de straat.’

‘Laten we deze nog maar even dichtdoen, tot de forensische dienst er is,’ zei Erika, die zag dat zich al een dun laagje sneeuw aan het vormen was op het lichaam en de kartonnen dozen eromheen.

Peterson legde zijn gehandschoende handen op de container en trok het deksel langzaam naar voren, zodat het lichaam weer werd beschermd tegen de elementen.

Ze hoorden stemmen en het gepiep van een radio in de buurt van het politielint. Ze liepen naar de plek waar inspecteur Hudson stond, een kleine vrouw met een bobkapsel van dun, blond haar, en hoofdinspecteur Sparks, een lange, magere man met een bleek, langwerpige, pokdalige gezicht. Zijn vettige, zwarte haar was achterovergekamd en hij droeg een smoezelig pak.

‘Erika... Wat doe jij hier? Het laatste dat ik over jou hoorde, was dat je was overgeplaatst naar een ander sterrenstelsel,’ zei hij.

‘Ik zit tegenwoordig in Bromley,’ antwoordde Erika.

‘Wat is het verschil...?’

Inspecteur Hudson moest een grijns onderdrukken.

‘Ja ja, heel grappig,’ zei Erika. ‘Net als dat doodgeslagen meisje, dat in die vuilnisbak daarachter is gedumpt...’

Hudson en Sparks hielden abrupt op met grinniken.

‘Erika probeerde ons gewoon te helpen,’ verklaarde Moss. ‘Door het weer werd de hele boel opgehouden en zij woont nu eenmaal in de buurt.’

‘Ze was bij mij toen ik werd gebeld. Ik woon hier ook in de buurt,’ begon Peterson, maar Erika wierp hem een waarschuwende blik toe.

‘Aha,’ zei Sparks, die deze blik had opgemerkt. Hij zweeg even, alsof hij hem ergens in zijn hoofd opsloeg om later tegen Erika te kunnen gebruiken. Toen beende hij naar het politielint en tilde het met een zwartgehandschoende hand op. ‘Lever je forensische over-all in, Erika, en wacht dan buiten op me. Wij moeten praten.’

Moss en Peterson wilden nog wat zeggen, maar Erika schudde kort haar hoofd en liep toen weg in de richting van het politielint.

Erika verliet de plaats delict en liep verder de straat in, waar ze in de oranje lichtbundel van een van de straatlantaarns begon te ijsberen. De sneeuw werd nu in dikke vlagen rond geblazen. Ze trok de kraag van haar jas omhoog en duwde haar handen diep in haar zakken. Ze voelde zich machteloos omdat ze vanaf de zijlijn moest toekijken. Ze zag hoe een zwart busje van het forensisch team op de stoep voor het politiekordon tot stilstand kwam. Ondanks de ijzige kou wilde ze niet terug naar haar auto. In het handschoenvakje lag een pakje sigaretten, voor noodgevallen. Want ook al was ze een paar maanden geleden al gestopt met roken, in tijden van stress lonkte de nicotine nog steeds naar haar. Ze weigerde echter te zwichten vanwege Sparks en er een op te steken.

Een paar minuten later kwam hij tevoorschijn en liep op haar af. ‘Oké Erika, waarom ben je hier?’ vroeg hij. In het licht van de straatlantaarn zag ze grijze strepen in zijn haar en het viel haar op hoe uitgemergeld hij eruitzag.

‘Zoals ik al zei: ik hoorde dat inspecteur Hudson werd opgehouden.’

‘Van wie hoorde je dat?’

Erika aarzelde even. ‘Peterson was bij mij toen hij het telefoontje kreeg. Maar ik wil benadrukken dat dit niet zijn schuld is: ik heb hem niet veel keus gegeven.’

‘Peterson was dus bij jou?’

‘Ja...’

‘Wat je van ver haalt is lekker, hè?’ zei hij, met een smerige grijns.

Ondanks de koude lucht voelde Erika haar wangen gloeien. ‘Dat gaat je niets aan.’

‘En mijn plaats delict gaat jou niets aan! Ik heb de leiding over de

moordonderzoeksteams. Jij werkt niet voor mij en bent hier dus niet welkom. Dus flikker nu maar gauw op.'

Erika kwam wat dichterbij en keek hem recht in de ogen. 'Wat zei je daar?' Zijn adem rook muf en zurig.

'Je hebt me wel gehoord, Erika: flikker op! Je bent hier niet om te helpen: jij wilt alleen je neus in mijn zaken steken. Ik weet toevallig dat je een verzoek hebt ingediend om te worden teruggeplaatst in een van de moordonderzoeksteams. Hoe ironisch... Je diende zo stoer je ontslag in toen ik in plaats van jou werd gepromoveerd.'

Erika keek hem aan. Ze wist dat hij haar haatte, maar tot nu toe hadden ze zich bij hun contacten altijd nog gehuld in een dun laagje beleefdheid. 'Waag het niet om mij nog eens zo aan te spreken,' zei ze dreigend.

'Spreek mij niet nog eens zo aan, menéér...'

'Weet je, Sparks... Jij hebt je hogere rang misschien aangereikt gekregen door de juiste hielen te likken, maar gezag moet je verdienen,' zei Erika, terwijl ze zijn blik vasthield. De sneeuwvlokken werden steeds dikker en vezeliger, ze plakten aan zijn colbert. Erika weigerde met haar ogen te knippen of weg te kijken. Pas toen een van de geüniformeerden op hen afkwam, werd Sparks gedwongen zijn blik los te maken van die van Erika.

'Ja, wat moet je?' snauwde hij de agent toe.

'Meneer, het hoofd van het forensisch team is gearriveerd. En de eigenaar van de keukenshowroom komt hierheen, zodat we onze verlichting op zijn stroom kunnen laten lopen.'

'Ik wil jou niet langer op mijn plaats delict zien!' beet Sparks Erika toe, waarna hij samen met de agent terug beende naar het politielint. Hun schoenen maakten verse sporen in de sneeuw.

Erika haalde diep adem en probeerde zich te vermannen, terwijl de tranen in haar ogen prikten. 'Kappen nou. Hij is gewoon maar een klootzak van je werk,' sprak ze zichzelf streng toe. 'Je zou ook in die container kunnen liggen.' En ze veegde de tranen van haar gezicht en begon terug te lopen naar haar auto.

Ze kwam langs een politieauto met brandende binnenverlichting.

De ramen waren beslagen, maar ze zag nog net drie jonge mensen zitten: twee meisjes achterin en een blonde jongen voorin. De jongen hing tussen de voorstoelen in: ze waren diep in gesprek.

Erika vertraagde haar pas. ‘Ach, stik ook maar,’ zei ze toen hardop en ze draaide zich om en liep terug. Ze keek even of er niemand in de buurt was; toen klopte ze op het zijraampje, trok het portier open en liet haar politiepenning zien. ‘Zijn jullie de studenten die dat dode meisje hebben gevonden?’ vroeg ze. Ze keken alle drie naar haar op en knikten. Ze keken nog steeds geschokt en waren niet veel ouder dan achttien. ‘Hebben jullie al een agent gesproken?’ voegde Erika eraan toe, terwijl ze zich wat verder naar binnen boog.

‘Nee, en we zitten hier nu al eeuwen. Ze zeiden alleen dat we hier moesten wachten, maar we zijn onderhand bevroren,’ zei de jongen.

‘Mijn auto staat aan de overkant. Laten we daar even met elkaar praten, met de verwarming aan,’ zei Erika.

Erika draaide net zo lang aan de knoppen op het dashboard van haar auto tot er warme lucht uit de ventilatiesleuven kwam. De jongen zat naast haar, op de passagiersstoel; hij wreef over zijn armen. Hij was blond, mager, had een slechte huid en droeg een t-shirt en een dun jasje op een spijkerbroek. De twee meisjes zaten achterin. Het eerste meisje, dat recht achter Erika zat, was mooi en had een karamelkleurige huid. Zij droeg een spijkerbroek, een rode trui en een paarse hoofddoek, die aan de linkerkant met een speld met een zilverkleurige vlinder was vastgemaakt. Het andere meisje was klein en stevig, met een bruine bob. Haar grote voortanden gaven haar een beetje een konijnachtig uiterlijk en ze droeg een smoezelige, perzikkleurige badjas.

‘Mag ik eerst jullie namen noteren?’ vroeg Erika, terwijl ze een notitieblok uit haar tas haalde en op het stuur legde.

‘Ik ben Josh McCaul,’ zei de jongen.

Erika kraste over het papier: haar pen deed het niet. ‘Kun jij kijken of er nog een pen in het handschoenvakje ligt?’ vroeg ze.

De jongen boog naar voren, waardoor zijn t-shirt aan de achterkant opschoof en een tatoeage van een cannabisblad op zijn onderrug zichtbaar werd. Hij rommelde tussen wat oude snoepverpakkingen en Erika’s Marlboro-lights-voor-noodgevallen en gaf haar een balpen aan. ‘Mag ik er daar een van?’ vroeg hij toen hij een halfvolle zak mini-Marsrepen tegenkwam.

‘Ga je gang,’ zei ze. ‘Willen jullie er soms ook eentje?’

‘Nee,’ zei het meisje met de hoofddoek, waarna ze er spontaan aan toevoegde dat ze Aashirya Khan heette.

Het tweede meisje sloeg de chocolade ook af. ‘Ik ben Rachel Dawkes – zonder A...’